

QUAN EL PA D'AHIR ÉS LA SET DE DEMÀ *

La recent situació d'emergència nacional viscuda arran de la sequera, és un fet innegable del qual ens hem fet càrrec els catalans. També en un Camp de Tarragona i els seus pobles, acostumats a força de generacions a viure amb l'ai al cor, esperançats amb la mirada al cel des d'una terra assedegada. Pobles d'arrelada tradició agrícola, que encara recorden rogatives i processons, que van fer brollar mines i pous del mateix ventre de la terra, i on anar al "*Pantano*", esdevé un peregrinatge que culmina amb el ritus, quasi sagrat, de comptar les pedres de la presa. Una mica més lluny, germans nostres han despertat al patiment d'una pluja que no sap ploure, a cop de decret, declaracions, telenotícies i tertúlies radiofòniques.

Més enllà de l'evidència que, a una situació d'emergència corresponen mesures d'emergència, el lamentable espectacle d'irresponsabilitat política no és nou i vé de lluny. De molt lluny. En gairebé 30 anys de govern autonòmic, no s'ha optat per una visió europea de gestió territorial i, des de l'inici i en augment, s'ha pujat a cavall de polítiques provinents del "*desarrollismo*" més ranci i insostenible. En aquest sentit, hem d'agraïr a tots els governs haguts l'ocupació depredadora que, en benefici de pocs, ens ha dut a la Catalunya actual, ofegada territorialment i urbanística. D'acord amb decrets d'urgència, però ningú és prou responsable per assumir la segona part: la situació viscuda ha de marcar necessàriament un punt d'inflexió en el consum de recursos i territori. Dit d'una altra manera, si Catalunya no pot garantir el manteniment d'una àrea metropolitana sobredimensionada, és evident que aquest país no dóna per dues o tres "*barcelones*" més. Així, a la responsabilitat de gestió de la emergència, cal sumar-hi la responsabilitat de futur. El més greu no és el que s'ha dit o s'ha fet, sinó el que no es diu ni es fa: replantejar-se el model de creixement i ocupació territorial d'acord amb els recursos del país i les seves dimensions (ara per ara immutables). Caldria, d'acord amb aquest replantejament, la responsabilitat política d'establir una moratòria en la tramitació de planejaments urbanístics locals i plans territorials de major abast, per tal de reexaminar-los a la llum de les limitacions naturals que ara s'han fet evidents. Decrets d'urgència responsable, d'acord, però si es vol allunyar el desprestigi de la política i no caure en el ridícul quan s'agita la bandera de la responsabilitat, potser que es sigui prou transparent i responsable com per assumir la segona part. Si amb prou feines ens en sortim amb els recursos del país, de veritat amb el Roine (i el permís dels nostres veïns), en tindrem prou? Quan ens l'haguem begut tota, més aviat farem certa l'expressió del "*Polònia*" televisiu, i algú plantejarà el Mississipi com alternativa. Cal doncs, que es comenci a legislar per aturar models de creixement que faran aquest país inhabitable. Malauradament, lluny d'això, determinats municipis encara tramiten, a correuita, els seus creixements balafiant territori per no ser entorpits pel Pla Territorial del Camp.

Salvador Mestre Gispert és advocat i portaveu d'ERC a l'Ajuntament de Riudoms

* Publicat al Diari de Tarragona, 25/5/2008